

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Пловдив, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст.Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора С.Черешарова
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600290 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Делото е било образувано във връзка с протест на прокурора по отношение на размера на наложеното наказание и по въззивна жалба на адв. З. Т. – защитник на подсъдимия В. И. П. срещу присъда № 26 от 11.04.2022 г., постановена по НОХД № 20215300201912/2021 г. на Окръжен съд – Пловдив, наказателно отделение.

С посочения съдебен акт подс. В. И. П. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2, т. 6 и т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което му е било наложено наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 НК шест месеца лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 НК така наложеното на П. наказание лишаване от свобода е било отложено с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. Със съдебния си акт се е произнесъл и за дължимите разноските по делото.

В подадения протест се релевират доводи, че в случая не са налице основания за налагане на наказанието на подс. П. при условията на чл. 551 ал. 1, т. 1 НК, поради което същото следва да се определи по реда на чл. 54 НК, като бъде определено при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства в размер около законоустановения минимум от три години, което няма пречка да бъде отложено с изпитателен срок.

Подсъдимият, чрез своя защитник, обжалва присъдата с оплаквания за липсата на елементите от обективна и субективна страна на престъплението, по което е бил признат за виновен П.. От въззивния съд се иска да отмени присъдата на първата инстанция и да оправдае подсъдимия по обвинението за данъчно престъпление. Алтернативно се прави искане за оставяне без уважение на протеста на прокурора за увеличение на наказанието лишаване от свобода, тъй като считат че в случая действително са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, при което и най-лекото предвидено в закона наказание ще се окаже несъразмерно тежко.

Представителят на Апелативна прокуратура - Пловдив поддържа подадения протест, като намира, че повдигнатото обвинение, по което е бил признат за виновен подсъдимия, е доказано по несъмнен начин от събраните доказателства. Моли се да му се наложи по-високо наказание, при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, малко под минимума от три години лишаване от свобода, тъй като намира че наложеното наказание от шест месеца е твърде занижено.

Адв. Т., защитник на подсъдимия намира, че обвинението не е доказано по несъмнен начин и моли подсъдимият да бъде оправдан. На първо място се приема, че е недостатъчно задълбочено изследван въпросът кой е съставителят на инкриминираните фактури, като не са били разпитани лицата, които във фирма-издател са имали право да съставят такива. Намира за голословни изводите на първия съд как тези фактури са били представени на счетоводната къща, която е обслужвала П.. Прави се възражение, че обвинението е за 13 бр. фактури, като по делото са били приложени само 6 от тях на разследващите от страна на НАП. Относно липсващите и наличните фактури се прави оплакване, че не е бил изследван въпросът дали стоката е получена и приета в складовете на търговеца. Застъпва се тезата, че вина за включването на процесните фактури в съответните регистри, носи

счетоводителят на процесното дружество, като е могъл да направи проверка и да сигнализира управителя на „В.“ ЕООД за констатирани нередовности. Въз връзка с прочита на събраните доказателства, моли за оправдаване на П. поради липса на категорични доказателства, че той умишлено е съставил документи с невярно съдържание – дневниците за покупки и справките-декларации с цел да избегне данъчни плащания.

Подсъдимият П. поддържа изложеното от защитника си и също моли да бъде признат за невинен и оправдан.

Подсъдимият поддържа доводите на своя защитник адв. З. Т..

В последната си дума моли да бъде оправдан по обвинението.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, проверявайки законосъобразността и обосноваността на първоинстанционната присъда, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК, намира за установено следното, прието и от първия съд:

Търговското дружество „В.“ ЕООД било вписано в Търговския регистър при Окръжен съд - гр. Пловдив на 25.02.1994 г. с решение по търговско дело № 1393/1994 г със седалище и адрес на управление в П., район “Ю.”, ул. “М.” № *. На 22.05.2008 г. било пререгистрирано в Търговския регистър към Агенция по вписванията. Едноличен собственик на капитала и управител на същото бил подс. В. И. П.. Той се занимавал с цялостната организация и дейност, като еднолично го управлявал през инкриминирания период. Подсъдимият намирал контрагентите си и контактувал с тях, организирането и доставянето на стоките. В случай на възникнала необходимост и негови служители му препоръчвали доставчици, но решенията вземал подсъдимият. Извършвал всякакви правни и фактически действия и сключвал договорите във връзка с търговската дейност на дружеството. Последната регистрация на дружеството по ЗДДС, относима към инкриминирания период, била от 18.12.2003 г. Основният предмет на дейност на „В.“ ЕООД бил производството на алуминиева и ПВЦ дограма, строителство на сгради и строително монтажни работи. С цел намаляване на дължимите данъци за отделните данъчни периоди, за които по силата на закона следвало да начислява и внася всеки месец ДДС, в инкриминирания период 01.07.2010 г. - 14.02.2011 г., подс. П. се снабдил от неустановени по делото лица с фактури, в които били отразени доставки на различни

строителни материали и други изделия, свързани с предмета на дейност на дружеството му, по които обаче реално не бил получавал стоките и в които било отразено, че са издадени от „С.“ ЕООД, с ЕИК *****. Тези фактури П. предоставял за осчетоводяване и отразяване в дневниците за покупки и справки декларации по ЗДДС, като така намалявал резултата на дружеството за периода, минимизирайки дължимия ДДС за внасяне или излизайки на възстановяване на ДДС. По този начин си спестявал дължимия ДДС за внасяне, формиран от реалните продажби на „В.“ ЕООД, които коректно отразявал в дневниците за продажбите. От 2003 г. до края на 2010 г. счетоводното обслужване на процесното дружество било възложено на „Д.“ ЕООД гр. П. със собственик и управител свид. Ц.А.. Като счетоводител последната обработвала и въвеждала първичните счетоводни документи и съставяла изискуемите вторични такива, изготвяла проекти на счетоводни и данъчни документи, включително и справки-декларации по ЗДДС и дневници за покупки и продажбите по ЗДДС. Справките декларации и дневниците за покупки и продажби били подавани по електронен път чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД, предоставен на Ц.А. от подс. П.. А. осъществявала дейността си след предоставяне в счетоводната ѝ кантора на документите на „В.“ ЕООД от подс. П. лично или чрез някого от служителите на фирмата му. Съдържанието на регистрите било предопределяно единствено от подс. П., който се снабдявал с процесните покупни фактури от неустановени по делото лица и ги предоставял за осчетоводяване в кантората - лично или чрез негови служители. От своя страна Ц.А. редовно и в срок подавала пред ТД на НАП - П. справки декларации (СД), ведно с дневниците за покупки и продажби, в съответствие с изискванията на действащата нормативна уредба. През месец януари 2011 г. „Д.“ ЕООД преустановила счетоводното обслужване на „В.“ ЕООД. С приемо-предавателни протоколи от 19.01.2011 г. и 01.02.2011 г. Ц.А. предала на представител на „В.“ ЕООД наличната в кантората ѝ счетоводна документация на дружеството, както и електронния подпис. След 01.02.2011 г. счетоводното обслужване на „В.“ ЕООД било възложено от подсъдимия на „Л.“ ООД - П. с управител Д.Б.К. (починал през 2013 г.). Оперативното счетоводство се водело от счетоводител в дружеството (с неустановена самоличност), който обработвал и въвеждал първичните счетоводни документи в изискуемите се вторични такива, съставял проекти на счетоводни и данъчни документи, включително и дневници за покупки и

продажбите и справки декларации по ЗДДС. Справките декларации и дневниците за покупки и продажби били подавани по електронен път чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД, предоставен на „Л.“ ООД от подс. П.. Във връзка с осъществяваната дейност от името на „В.“ ЕООД, подс. П., лично или чрез свой служител, предавал първичните счетоводни документи на счетоводител в счетоводната кантора „Л.“ ООД, който имал задължението технически да ги опише в дневниците за покупки и продажби, като съдържанието им било предопределяно единствено от подсъдимия, който се снабдявал с процесните покупни фактури от неустановени по делото лица и ги предоставял за осчетоводяване в кантората. След смъртта на Д.К., клиентите на „Л.“ ООД, включително и „В.“ ЕООД, били поети за счетоводно обслужване от „Л.Б“ ООД гр. П., с управител свид. Б. А.. Съгласно чл. 125 от ЗДДС, за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124, с изключение на случаите по чл. 157. Според чл. 116, ал. 1 от ППЗДДС, регистрираното лице е длъжно за всеки данъчен период да подаде справка - декларация по чл. 125, ал.1 от закона по образец. Подс. П., в качеството му на управител и представляващ „В.“ ЕООД, гр. П. - регистрирано по ЗДДС лице, е следвало да води счетоводството на търговеца съгласно изискванията на Закона за счетоводството, а именно: чл. 3. (1) Текущото счетоводно отчитане се организира по реда на този закон и се извършва по способа на двустранното счетоводно записване. (2) Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на всички стопански операции, които водят до изменения на имущественото и финансовото им състояние, финансовите резултати от дейността, паричните потоци и собствения капитал, в хронологичен ред. (3) Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на основата на документална обосновааност на стопанските операции и факти при спазване изискванията за съставянето на документи по този закон. Чл. 4. (1) Счетоводният документ е хартиен или технически носител на счетоводна информация, класифициран като първичен, вторичен и регистър. (2) Първичният документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. (3) Вторичният документ е носител на преобразувана (обобщена или диференцирана) информация, получена от първичните счетоводни документи. (4) Регистърът е носител на хронологично систематизирана информация за стопански операции от първични и/или

вторични счетоводни документи. (5) Счетоводен документ по ал. 1 може да е електронен документ, който съдържа информацията, изисквана по този закон, издаден и получен в какъвто и да е електронен формат при спазване на изискванията на Закона за електронния документ и електронния подпис. Регистрацията по ЗДДС изисквала воденето на отчетни регистри - дневник за покупките и дневник за продажбите. По силата на чл. 124, ал. 1 от ЗДДС и чл. 113, ал. 1 от ППЗДДС, регистрираните лица по този закон водят задължително регистри - дневник за покупките и дневник за продажбите, съдържащи информацията за всички издадени и получени данъчни документи и отчети, които следва да бъдат издадени съгласно изискванията на закона или правилника. Лицата, осъществявали счетоводното обслужване на „В.“ ЕООД гр. П. през различните процесни данъчни периоди в обхвата на инкриминирания период, формирали окончателните задължения на „В.“ ЕООД гр. П. с подаване на справки декларации по ЗДДС, основани на регистри - дневници за покупки и дневници за продажби. Съдържанието на дневниците за покупки, в които били включени безстокови фактури, било предопределяно само от подс. П., който предоставял на лицата, осъществяващи счетоводното обслужване за целия инкриминиран период, данъчни фактури от името „С.“ ЕООД, с ЕИК: *****, въз основа на които съответните счетоводители технически изготвяли регистрите и справките декларации, които от името на задълженото лице били подавани в ТД - НАП - П..

Седалището и адреса на управление на „С.“ ЕООД към 2010 г. били в гр. С., ул. К.№*, а след това и до момента - град П., ул. И.№. От 2015 г. дружеството имало и клон в Ц.. Единоличен собственик на капитала и управител на дружеството била свид. Д.И.. Единствено тя и дъщеря ѝ издавали фактури от името на дружеството. „В.“ ЕООД и „С.“ ЕООД никога не са имали търговски отношения, а подс. П. и свид. Д.И. не се познават. Инкриминираните фактури не са издадени от „С.“ ЕООД и не са включени в дневниците за продажбите на дружеството. Подписите в наличните по делото фактури не са положени от И.. Първите три фактури, предявени на свидетелката от първия съд, визуално се различават от издаваните от нея. Стоките са некоректно описани в тях, като свидетелката не е в състояние да определи за какъв вид стока се отнася „продажбата“. Фискалните бонове не са издадени от нея. Цените на материалите, посочени във фактурите,

приложени по делото, не съответстват на реалните цени – както към инкриминирания период, така и понастоящем. Освен това стоките по фактурите не са индивидуализирани, като свидетелката И. е категорична, че не се водят по такъв начин при нея. Такива големи суми, като посочените във фактурите, не е получавала в брой. Категорична е, че сделки като описаните в приложените фактури, не е осъществявала. Фактури с номера 1004921206/14.10.2010 г., 1004921198/08.10.2010 г. и 1004921246/27.10.2010 г. (л. 300, 302 и 304, т. 1 от досъд. пр.) визуално приличат на издаваните от дружеството, но все пак съществува разлика. Посочените цени на стоките са нереални. С някои от тях (блиндирани врати) не е търгувала. Подписът и печатът не са нейни. Трите фискални бона към тези фактури съществено се различават от издаваните от ползвания от нея касов апарат, но първите три (приложени към фактурите, намиращи се на л. 295, 297 и 299 от същия том) наподобяват нейните. Категорична е, че сделки за такива суми, като посочените във фактурите, не е имала.

За инкриминирания период справки декларации (СД) по ЗДДС, дневници за покупки и продажби на процесното дружество, управлявано от подсъдимия, били подавани в срок в ТД-НАП-П.. В дневниците за продажби и в подаваните декларации винаги били отразявани реални продажби на „В.“ ЕООД. Съответно върху тези облагаеми продажби като регистрирано по ЗДДС дружеството начислявало и събиращо косвен данък - ДДС. За да минимизира обаче данъчния резултат в подаваните справки декларации - редуциране на дължимия косвен данък, подсъдимият започнал да предава за осчетоводяване (лично или чрез свои служители) „безстокови“ (фиктивни) данъчни фактури, по които реално „В.“ ЕООД не е получавало доставки и по които не е извършвано плащане. С това подс. П. е целял промяна (намаляване) на данъчния резултат – намаляване на дължимия ДДС, който следвало да се внесе, каквато била и крайната му цел. Съгласно чл. 88 от ЗДДС: ал. 1. Резултатът за данъчния период е разликата между общата сума на данъка, който е изискуем от лицето за този данъчен период и общата сума на данъчния кредит, за който е упражнено правото на приспадане през този данъчен период. ал. 2. Когато начисленият данък превишава данъчния кредит, разликата представлява резултат за периода - данък за внасяне. ал. 3. Когато данъчният кредит превишава начисления данък, разликата представлява резултат за периода - данък за възстановяване. ал. 4. Регистрираното лице

само определя резултата за всеки данъчен период - данък за внасяне в републиканския бюджет или данък за възстановяване от републиканския бюджет. Подсъдимият П. бил наясно, че регистрираното лице „В.“ ЕООД само определя резултата за всеки данъчен период, както и, че с така включените „безстокови“ фактури за данъчните периоди ще постигне желанния резултат. Това било правено, за да се увеличи размера на внесения ДДС по доставките към дружеството и така завишената сума да се извади от начисления ДДС по продажбите, под формата на приспадане на данъчен кредит. Подсъдимият знаел, че за да се приспадне пълен данъчен кредит, необходимо условие, съгласно разпоредбата на чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС, е да е получена от регистрираното лице стоката или услугата по облагаема доставка. Независимо от това, с цел да намали резултатите за данъчните периоди, в които е осъществявал дейност с „В.“ ЕООД, подс. П. предавал в счетоводна кантора „Д.“ ЕООД гр. П. за обработване от счетоводителя Ц.А., а след 01.02.2011 г. - на счетоводител в счетоводна кантора „Л.“ ООД гр. П., фиктивни фактури, за които знаел, че няма получени доставки, за да бъдат отразявани в дневниците за покупки, а като резултат - в подаваните по електронен път справки декларации.

През периода **01.07.2010 г. - 16.08.2010 г.**, подс. П. се снабдил по неустановен начин с данъчни фактури с посочен получател „В.“ ЕООД и доставчик „С.“ ЕООД и с номера, както следва: фактура №14320/06.07.2010 г. с данъчна основа - 25 657.50 лв. и начислен ДДС - 5 131.50 лв.; фактура №14352/09.07.2010 г. с данъчна основа - 30 750 лв. и начислен ДДС - 6150.00 лв.; фактура №14361/12.07.2010 г. с данъчна основа - 17 371 лв. и начислен ДДС - 3 474.20 лв.; фактура № 14390/21.07.2010 г. с данъчна основа - 47 645 лв. и начислен ДДС - 9 529 лв., като всички фактури са на обща стойност както следва: данъчна основа 121 423.50 лв. и ДДС - 24 284.70 лв. Три от фактурите са приложени по делото (л. 297, 295 и 299, т. 1 от досъд. пр.), но фактура №14352/09.07.2010 г. не е налична. Подсъдимият предал посочените фактури в счетоводна кантора „Д.“ ЕООД гр. П., за да бъдат включени в дневника за покупки и да бъдат отразени в СД по ЗДДС за данъчен период месец юли 2010 г., без да обясни, че фактурите не отразяват реални стопански операции. Подс. П. не е имал търговски отношения със свид. Д.И. - управител на „С.“ ЕООД и инкриминираните фактури не са издадени от дружеството, не са включени в дневниците за продажбите, не е извършено и плащане, още по

– малко – в брой. В счетоводната кантора счетоводителката Ц.А. изготвила дневника за покупки, както и дневника за продажби, подготвила и справката декларация за този данъчен период, като включила в дневника за покупки описаните четири фактури по неполучени доставки, без да знае, че същите не документират реална стопанска операция. В справката декларация включила данъчната основа и ДДС по посочените фактури, отново без да знае или да предполага, че по фактурите не е налице реална доставка. Така, в съответствие с фактурите, които били предадени, свид. Ц.А., след като изготвила дневника за покупки, изготвила и справка декларация, като в раздел „Б“, графа 31, относно размера на получените доставки с право на пълен данъчен кредит е посочила 410 902.29 лв., вместо действителния размер - 289 478.79 лв., и в раздел „Б“, графа 41, относно размера на начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит е вписала 82 180.49 лв., вместо действителния размер - 57 895.79 лв. По този начин е променен резултата за периода и в раздел "В", графа 50, е вписан ДДС за внасяне в размер на 7 632.69 лв., вместо действителния ДДС за внасяне в размер на 31 917.39 лв. Съобразно установения в счетоводната кантора механизъм, изготвените СД по ЗДДС и дневникът за покупки за този данъчен период били подадени по електронен път от свид. А. с електронния подпис на „В.“ ЕООД, след одобряване от подс. П., като това е станало на 16.08.2010 г. СД по ЗДДС получила вх. №16001558222/16.08.2010 г. за данъчен период по ЗДДС - м. 07.2010 г. Подсъдимият предопределил невярното съдържание на документите за този данъчен период, като постигнал и целта си - приспаднал е неследващ се данъчен кредит в размер на 24 284.70 лв. П. е знаел, че по включените в дневника за покупки данъчни фактури не е получавал стоки от доставчика „С.“ ЕООД, не е извършил плащане нито на данъчната основа, нито на начисления ДДС, целял е да редуцира данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 16.08.2010 г. СД по ЗДДС. По този начин през периода 01.07.2010 г. - 16.08.2010 г., посредством счетоводителя - свид. Ц.А., която технически е изготвила документите, подс. П., при водене на счетоводството на дружеството, е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „В.“ ЕООД гр. П. за м. 07.2010 г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит, с данъчна основа в размер общо на 121 423.50 лв. и начислен ДДС общо 24 284.70 лв. На 16.08.2010 г. счетоводителката Ц.А. подала попълнената справка-декларация

(СД), ведно с дневника за покупките за месец юли 2010 г., по електронен път - чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД и от името на подс. П. в ТД на НАП П., като същата е с вх. № 16001558222/16.08.2010 г. за данъчен период по ЗДДС - м. 07.2010 г., в която подсъдимият е потвърдил неистина в раздел „Б“, графа 31, относно размера на получените доставки с право на пълен данъчен кредит, като е декларирал 410 902.29 лв., вместо действителния размер - 289 478.79 лв., формиран от реално получени стоки и услуги, и в раздел „Б“, графа 41 относно размера на начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит е декларирал 82 180.49 лв., вместо действителния размер - 57 895.79 лв. По този начин П. е променил резултата за периода и в раздел "В", графа 50, е декларирал ДДС за внасяне в размер на 7632.69 лв., вместо действителния ДДС за внасяне в размер на 31 917.39 лв. и е приспаднал неследващ се данъчен кредит в размер на 24 284.70 лв. Приспадайки декларирания данъчен кредит от начисления за периода ДДС по неистинските доставки от „С.“ ЕООД, подс. П. е целял да редуцира (намали) дължимия ДДС, начислен от доставките, по които „В.“ ЕООД се явявало продавач, което е довело до намаляване на данъчния резултат за периода. С това подс. П. е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения за „В.“ ЕООД в особено големи размери от 24 284.70 лв.

През периода **01.09.2010 г. - 14.10.2010 г.** подс. П. се снабдил по неустановен начин с данъчна фактура с посочен получател „В.“ ЕООД, доставчик „С.“ ЕООД, № 1004921241 от 10.09.2010 г., с данъчна основа в размер общо на 10 261 лв. и начислен ДДС 2 052.20 лв. (не е приложена по делото). П. предал фактурата в счетоводна кантора „Д.“ ЕООД гр. П., за да бъде включена в дневника за покупки, респективно - да бъде отразена в СД по ЗДДС за данъчен период месец септември 2010 г., без да обясни, че в нея не е отразена реална стопанска операция. Свидетелката Д.И. е категорична, че е имала клиенти от П., но във връзка с обекти на Черноморието, като не е извършвала доставки в П.. В счетоводната кантора счетоводителката Ц.А. изготвила необходимите документи за този данъчен период, като включила в дневника за покупки посочената фактура по неполучена доставка, без да знае, че не документира реална стопанска операция. В справката декларация включила данъчната основа и ДДС по същата фактура, отново без да знае или да предполага, че по нея не е налице реална доставка. Така свидетелката в изготвената от нея СД, в раздел „Б“, графа 31, относно размера на получените

доставки с право на пълен данъчен кредит вписала 32 863.99 лв., вместо действителния размер – 22 602.99 лв. и в раздел „Б“, графа 41, относно размера на начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит е вписала 6 572.74 лв., вместо действителния размер – 4 520.54 лв., формиран от реално получени стоки и услуги. По този начин подсъдимият, чрез свид. Ц.А., е променил резултата за периода и в раздел "В", графа 50, е декларирал ДДС за внасяне в размер на 393.93 лв., при действителен в размер на 2 446.13 лв., и е приспаднал неследващ се данъчен кредит в размер на 2 052.20 лв. Приспадайки декларирания данъчен кредит от начисления за периода ДДС по неистинската доставка от „С.“ ЕООД, подс. П. е целил да редуцира (намали) дължимия ДДС, начислен от доставките, по които „В.“ ЕООД се явявало продавач, което е довело до намаляване на данъчния резултат за периода. С това подсъдимият е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения за „В.“ ЕООД за м. 09.2010 г. в размер на 2 052.20 лв., като е действал при условията на посредствено извършителство посредством счетоводителя Ц.А.. Изготвените СД по ЗДДС и дневникът за покупки за този данъчен период били подадени по електронен път от свид. А. с електронния подпис на „В.“ ЕООД, като преди това били одобрени от подс. П.. Той предопределил невярното съдържание на документите за този данъчен период, знаейки, че по включената данъчна фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките от доставчика „С.“ ЕООД, не е извършил плащане нито на данъчната основа, нито на начисления ДДС, като е целял да редуцира данъчния резултат за периода, което и сторил след това с подадената на 14.10.2010 г. СД по ЗДДС. По този начин през периода 01.09.2010 г. - 14.10.2010 г., посредством счетоводителя - свид. Ц.А., която технически е изготвила документите, подс. П., при водене на счетоводството на дружеството, чрез посредствения извършител, е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки на „В.“ ЕООД, гр. П. за м. 09.2010 г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит, с данъчна основа в размер на 10 261 лв. и начислен ДДС 2 052.20 лв. На 14.10.2010 г. счетоводителката Ц.А. подала изготвената справка декларация, ведно с дневника за покупки за м. септември 2010 г., по електронен път - чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД, и от името на подс. П. в ТД на НАП П., като СД получила вх. № 16001594455/14.10.2010 г. за данъчен период по ЗДДС - м. 09.2010 г. С оглед размера на неплатеното

данъчно задължение е налице несъответствие с разпоредбата на чл. 93, т. 14 от НК, но в съответствие с Тълкувателно решение № 1 от 7.05.2009 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСНК, Обективната даденост на единното продължавано престъпление по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година) не се нарушава, когато някои или всички от отделните данъчни задължения са под установените в чл. 93, т. 14 от НК размери.

През периода **01.10.2010 г. - 15.11.2010 г.**, подс. П. се снабдил по неустановен начин с данъчни фактури с посочен получател „В.“ ЕООД, доставчик „С.“ ЕООД и с номера, както следва: фактура № 1004921198/08.10.2010 г., с данъчна основа - 22 475 лв. и начислен ДДС – 4 495 лв.; фактура № 1004921206/14.10.2010 г., с данъчна основа – 16 787.50 лв. и начислен ДДС – 3 357.50 лв., фактура № 1004921246/27.10.2010 г., с данъчна основа – 9 904.17 лв. и начислен ДДС – 1 980.83 лв., или по трите фактури общо 49 166.67 лв. и начислен ДДС общо 9 833.33 лв. И трите фактури са приложени на л. 300, 302 и 304, т. 1 от досъд. пр. Подсъдимият предал фактурите в счетоводна кантора „Д.“ ЕООД гр. П., за да бъдат включени в дневника за покупки и да бъдат отразени в СД по ЗДДС за данъчен период месец октомври 2010 г., без да обясни, че фактурите не отразяват реални стопански операции. Подсъдимият П. не е имал търговски отношения със свид. Д.И. - управител на „С.“ ЕООД, инкриминираните фактури не били издадени от дружеството, посочено за доставчик, не са били включени в дневниците му за продажби. Визуално фактурите се различават от издаваните от дружеството, посочено за издател, като и печата е различен от този на дружеството, а и подписът не е на свидетелката И.. Различни са и касовите бонове, приложени към фактурите, от издаваните от „С.“ ЕООД. В счетоводната кантора счетоводителката Ц.А. изготвила необходимите документи за този данъчен период, като включила в дневника за покупки трите фактури по неполучени доставки, без да знае, че същите не документират реална стопанска операция. В справката декларация посочила и данъчната основа и ДДС по посочените фактури, отново без да знае или да предполага, че по фактурите не е налице реална доставка. Изготвените СД по ЗДДС и дневникът за покупки за този данъчен период били одобрени от подс. П.. Той сам предопределил невярното съдържание на документите за данъчния период, знаейки, че по включените данъчни фактури в дневника за

покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките от доставчика „С.“ ЕООД, не е извършил плащане нито на данъчната основа, нито на начисления ДДС, като е целял да редуцира данъчния резултат за периода, което и сторил след това с подадената на 15.11.2010 г. СД по ЗДДС. По този начин през периода 01.10.2010 г. - 15.11.2010 г., посредством счетоводителя Ц.А., която технически изготвила документите, подс. П., при водене на счетоводството на дружеството, е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „В.“ ЕООД гр. П. за м. 10.2010 г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит, с данъчна основа в размер общо на 49 166.67 лв. и начислен ДДС общо 9 833.33 лв. На 15.11.2010 г. счетоводителката Ц.А. подала изготвената справка-декларация, ведно с дневника за покупките за месец октомври 2010 г. по електронен път - чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД и от името на подс. П. в ТД на НАП П., като СД получила вх. № 16001614424/15.11.2010 г. По този начин за данъчен период по ЗДДС - м. 10.2010 г. - подс. П. при условията на посредствено извършителство, чрез счетоводителя Ц.А., е потвърдил неистина относно размера на получените доставки с право на пълен данъчен кредит, като е декларирал 83 784.17 лв., вместо действителния размер – 34 617.50 лв., формиран от реално получени стоки и услуги, и в раздел „Б“, графа 41, относно размера на начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит е декларирал 16 756.81 лв., вместо действителния размер - 6 923.48 лв. По този начин подсъдимият е променил резултата за периода и в раздел "В", графа 50, е декларирал ДДС за внасяне в размер на 1 938.52 лв., вместо действителния ДДС за внасяне в размер на 11 771.85 лв., и е приспаднал неследващ се данъчен кредит в размер на 9 833.33 лв. По този начин подс. П. е целил да редуцира (намали) дължимия ДДС, начислен от доставките, по които „В.“ ЕООД се явявало продавач, което е довело до намаляване на данъчния резултат за периода. С това е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения за „В.“ ЕООД в големи размери от 9 833.33 лв.

През периода **01.12.2010 г. - 14.01.2011 г.** подс. П. отново се снабдил по неустановен начин с данъчни фактури с посочен получател „В.“ ЕООД, доставчик „С.“ ЕООД и с номера, както следва: фактура №1004921570/10.12.2010 г., с данъчна основа – 9 904.17 лв. и с начислен ДДС в размер на 1 980.83 лв., фактура №1004921623/15.12.2010 г., с данъчна основа - 17 371 лв. и с начислен ДДС – 3 474.20 лв., фактура №

1004921660/18.12.2010 г., с данъчна основа - 25 625 лв. и с начислен ДДС - 5 125 лв., фактура №1004921687/22.12.2010 г., с данъчна основа - 20 050 лв. и с начислен ДДС – 4 010 лв., или по четирите фактури в размер общо на 72 950.17 лв. и начислен ДДС общо 14 590.03 лв. Четирите фактури не са приложени по делото. Подсъдимият предал посочените фактури в счетоводна кантора „Д.“ ЕООД гр. П., за да бъдат включени в дневника за покупки и да бъдат отразени в СД по ЗДДС за данъчен период месец декември 2010 г., без да обясни, че не отразяват реални стопански операции, тъй като, както вече се посочи, П. не е имал търговски отношения със свид. Д.И. - управител на „С.“ ЕООД, инкриминираните фактури не са издадени от дружеството, не са включени в дневниците му за продажби, дружеството не е извършвало доставки в П.. В счетоводната кантора счетоводителката Ц.А. изготвила необходимите документи за този данъчен период, като включила в дневника за покупки четирите фактури по неполучени доставки, без да знае, че не документират реални стопански операции. В справката декларация включила данъчната основа и ДДС по четирите фактури, отново без да знае или да предполага, че по тях не е налице реална доставка. Така, без да знае, свидетелката посочила неистина в раздел „Б“, графа 31, относно размера на получените доставки с право на пълен данъчен кредит, като е вписала 164 045.12 лв., вместо действителния размер - 91 094.95 лв., формиран от реално получени стоки и услуги, и в раздел „Б“, графа 41, относно размера на начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит е отбелязала 32 808.99 лв., вместо действителния размер - 18 218.96 лв. По този начин, чрез действията на свидетелката, подсъдимият е променил резултата за периода и в раздел "В", графа 50, е декларирал ДДС за внасяне в размер на 1 385.04 лв., вместо действителния ДДС за внасяне в размер на 15 975.07 лв., и е приспаднал неследващ се данъчен кредит в размер на 14 590.03 лв. Изготвените СД по ЗДДС и дневникът за покупки за този данъчен период били подадени по електронен път от свид. А. с електронния подпис на „В.“ ЕООД, като преди това били одобрени от подс. П.. Той предопределил невярното съдържание на документите за този данъчен период, знаейки, че по включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките от доставчика „С.“ ЕООД, не е извършил плащане нито на данъчната основа, нито на начисления ДДС, като е целял да редуцира данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.01.2011 г.

СД по ЗДДС от свидетелката. По този начин през периода 01.12.2010 г. - 14.01.2011 г., посредством счетоводителя - свид. Ц.А., която технически изготвила документите и действала с незнание за фактическите обстоятелства, които принадлежат на състава на престъплението, подс. П., при водене на счетоводството на дружеството, е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „В.“ ЕООД гр. П. за м. 12.2010 г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит, с данъчна основа в размер общо на 72 950.17 лв. и начислен ДДС общо 14590,03 лв. На 14.01.2011 г. счетоводителката Ц.А. подала така попълнената справка-декларация, ведно с дневника за покупките за месец декември 2010 г. по електронен път - чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД и от името на подс. П. в ТД на НАП П., като СД получила вх. №16001652732/14.01.2011 г. за данъчен период по ЗДДС м. 12.2010 г. Приспадайки декларирания данъчен кредит от начисления за периода ДДС по неосъществените доставки от „С.“ ЕООД, подс. П. е целил да редуцира (намали) дължимия ДДС, начислен от доставките, по които „В.“ ЕООД се явявало продавач, което е довело до намаляване на данъчния резултат за периода. С това подсъдимият, чрез действията на свидетелката, е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения за „В.“ ЕООД в особено големи размери - 14 590.03 лв. След 01.02.2011 г. подсъдимият преустановил взаимоотношенията си по счетоводно обслужване със свид. Ц.А. и „Д.“ ЕООД гр. П. и възложил същото на „Л.“ ООД гр. П..

През периода **01.01.2011 г. - 14.02.2011 г.** подс. П. се снабдил по неустановен начин с данъчна фактура с посочени получател „В.“ ЕООД, доставчик - „С.“ ЕООД, №1004921823/04.01.2011 г., с данъчна основа в размер на 8187 лв. и начислен ДДС 1 637.40 лв. Подсъдимият предал посочената фактура на счетоводител с неустановена самоличност в „Л.“ ООД, за да бъде включена в дневника за покупки и да бъде отразена в СД по ЗДДС за данъчен период месец януари 2011 г., без да обясни, че в нея не е отразена реална стопанска операция. Подс. П. не е имал търговски отношения със свид. Д.И. - управител на „С.“ ЕООД, инкриминираната фактура не била издадена от дружеството и не е била включена в дневниците му за продажби. Свидетелката не е имала доставки от представляваното от нея дружество в П., не е извършено и плащане. Счетоводител с неустановена самоличност от „Л.“ ООД изготвил необходимите документи за този данъчен период, като

включил в дневника за покупки посочената фактура по неполучена доставка, без да знае, че същата не документира реална стопанска операция. В справката декларация включил данъчната основа и ДДС по същата фактура, отново без да знае или да предполага, че по нея не е налице реална доставка. Съобразно установения в счетоводната кантора механизъм, изготвените СД по ЗДДС и дневникът за покупки за този данъчен период били подадени по електронен път от счетоводител с неустановена самоличност от „Л.“ ООД, с електронния подпис на „В.“ ЕООД, като преди това били одобрени от подс. П.. Той сам предопределил невярно съдържание на документите за този данъчен период, знаейки, че по така включената данъчна фактури в дневника за покупки не е получавал стоки от доставчика „С.“ ЕООД, не е извършил плащане нито на данъчната основа, нито на начисления ДДС, като е целял да редуцира данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.02.2011 г. СД по ЗДДС. По този начин през периода 01.01.2011 г. - 14.02.2011 г., посредством счетоводител с неустановена самоличност от „Л.“ ООД, който технически е изготвил документите при обстоятелства изключващи умишъла за престъплението, подс. П., при водене на счетоводството на дружеството, е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупките на „В.“ ЕООД гр. П. за м. 01.2011 г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит, с данъчна основа в размер на 8 187 лв. и начислен ДДС 1 637.40 лв. На 14.02.2011 г. счетоводител с неустановена самоличност от „Л.“ ООД подал изготвената справка декларация, ведно с дневника за покупките за месец 01.2011 г. по електронен път чрез електронния подпис на „В.“ ЕООД и от името на подс. П. в ТД на НАП П., като СД получила вх. № 16001671770/14.02.2011 г. за данъчен период по ЗДДС - м. 01.2011 г. В нея подс. П., действайки при условията на посредствено извършителство, чрез неустановен по делото счетоводител от „Л.“ ООД, който не е знаел фактическите обстоятелства, принадлежащи на състава на престъплението, е потвърдил неистина в раздел „Б“, графа 31, относно размера на получените доставки с право на пълен данъчен кредит, като е декларирал 20 421.06 лв., вместо действителния размер - 12 234.06 лв. и в раздел „Б“, графа 41, относно размера на начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит е декларирал 4 084.23 лв., вместо действителния размер - 2 446.83 лв., формиран от реално получени стоки и услуги. По този начин П. е променил резултата за периода, и в раздел „В“, графа 50, е декларирал ДДС за

вносяне в размер на 450.11 лв., при действителен в размер на 2 087.51 лв. и е приспаднал неследващ се данъчен кредит в размер на 1 637.40 лв. Приспадайки декларирания данъчен кредит от начисления за периода ДДС по недействителните доставки от „С.“ ЕООД, подс. П. е целил да редуцира (намали) дължимия ДДС, начислен от доставките, по които „В.“ ЕООД се явявало продавач, което е довело до намаляване на данъчния резултат за периода. С това е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения за „В.“ ЕООД за м. 01.2011 г. в размер на 1 637.40 лв. С оглед размера на неплатеното данъчно задължение е налице несъответствие с разпоредбата на чл. 93, т. 14 от НК, но в съответствие с Тълкувателно решение № 1 от 7.05.2009 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСНК, Обективната даденост на единното продължавано престъпление по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година) не се нарушава, когато някои или всички от отделните данъчни задължения са под установените в чл. 93, т. 14 от НК размери.

Съгласно заключението на назначената на досъдебното производство съдебно-счетоводна експертиза вещото лице, в дневниците за покупки на „В.“ ЕООД през инкриминирания период са отразени 13 бр. фактури, издадени от „С.“ ЕООД, по които е ползван данъчен кредит от дружеството. При анализ на приложените дневници за продажби по ЗДДС на „С.“ ЕООД за периода м. юли 2010 г. - м. януари 2011 г. (включително), експертизата констатира, че инкриминираните 13 броя фактури с доставчик „С.“ ЕООД и получател „В.“ ЕООД не са отразени в дневниците за продажби по ЗДДС на „С.“ ЕООД. В хода на разследването не са били открити, предоставени и приложени по делото транспортни документи, нареждания за спедиция или други документи, отразяващи превоза на стоките и предаването им на купувача, както и приемно-предавателни протоколи. Експертизата е приела, че по посочените 13 броя фактури, издадени от „С.“ ЕООД, не са налице реално извършени доставки на стоки съгласно разпоредбите на чл. 6 от ЗДДС, като „В.“ ЕООД е ползвало данъчен кредит по тях в общ размер на 52 397.66 лв., при данъчната основа в общ размер на 261 988.34 лв. Във връзка с извършваща се ревизия на „В.“ ЕООД, на 20.01.2012 г. от дружеството са предоставени в ТД на НАП-П. фактури с № 0000014361/12.07.2010 г.; 0000014320/06.07.2010 г.; 000014390/21.07.2010 г.; 1004921198/08.10.2010 г.; 1004921206 от 14.10.2010 г.; 1004921246/27.10.2010 г., приложени по

досъдебното производство.

Изготвената на подготвителната фаза графическа експертиза е дала заключение, че подписите за „съставил“ в шестте изследвани фактури са несравними с подписите на свид. Д.И. и не може да се установи дали те са изпълнени или не от нея. Отпечатъците от печат, положени в тези фактури, не са идентични с представения сравнителен материал от печата на дружеството.

През 2013 г., в хода на извършена ревизия на „С.“ ЕООД, ЕИК: *****, е направена съпоставка между дневниците за продажби на дружеството и дневниците за покупки на контрагентите му, при което се установило, че част от фактурите за продажби на „С.“ ЕООД, вкл. инкриминираните 13 броя фактури по настоящото дело, не са издадени от дружеството. В тази връзка било възложено извършването на насрещни проверки на всички фирми контрагенти на „С.“ ЕООД, между които и на фирма „В.“ ЕООД. През м. май 2013 г. на свид. В. М. - инспектор по приходите в ТД на НАП П., Дирекция Контрол, Отдел „Проверки“, било възложено да извърши насрещна проверка на „В.“ ЕООД по постъпило искане от органи по приходите, извършващи ревизия на „С.“ ЕООД в ТД на НАП гр. Б.. В посоченото искане било възложено да бъдат събрани копия на първични документи на „В.“ ЕООД и данни за тяхното осчетоводяване. Изготвено било искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, било извършено и посещение на декларирания от дружеството адрес за кореспонденция, съвпадащ с адреса по реда на чл. 8 от ДОПК. На посочения адрес не било открито дружеството или друго упълномощено лице, на което да бъде връчено изготвеното искане. Впоследствие в ТД на НАП П. лично се явил управителят - подс. В. П. и му било връчено изготвеното искане, като бил указан 14-дневен срок за представяне на фактури, издадени от „С.“ ЕООД за доставки към „В.“ ЕООД. След изтичане на указания срок, с протокол била извършена проверка в деловодството на ТД на НАП П. в програмен продукт „А.“ за входиращи документи, като проверката установила, че задълженото лице не е представило съответните документи.

Описаната фактическа обстановка е била приета за установена от първия съд от събраните на досъдебното и съдебното производство доказателства, показанията на свидетелите, дадени пред втората първа инстанция и прочетените такива пред друг състав на съда – първата първа

инстанция, както и от подготвителната фаза, все при условията на липса на спомен. Същите са били подложени на подробен анализ от първия съд. Правилно показанията на разпитаните пред втората първа инстанция свидетели, включително и тези приобщени чрез прочитането им от досъдебното производство са били кредитирани като обективни, непротиворечиви и логични, както и съответни на приложените по делото писмени доказателства, подробно цитирани в обстоятелствената част на изложението на първия съд. Първата инстанция е изложила подробни съображения, които няма да бъдат преповтаряни дословно, тъй като се споделят от настоящия съд. Така описаната фактическа обстановка се установява частично от обясненията на подсъдимия, изцяло от показанията на свидетелите (както пред първата втора инстанция, така и тези включени в съвкупния доказателствен материал чрез прочитането им съобразно заявеното пред първата по ред първа инстанция и от досъдебното производство) Ц.А., Б. А., В. М., Т. Л., Д.И. и Р. Д. (Б.), от заключенията на графическата и счетоводната експертизи, от писмените доказателства и доказателствени средства – част от инкриминираните фактури – в оригинал и копия, справки декларации, дневници за покупки и продажби, справка за съдимост, характеристична справка, УАС, писма и справки от ТД НАП П., приложени в хода на досъдебното и съдебното производство, справка за актуалното състояние на всички действащи трудови договори за периода от 01.07.2010 г. до 28.02.2011 г., както и към 24.01.2021 г.; искания за насрещна проверка, удостоверение, учредителен акт, приемо–предавателен протокол за счетоводните документи, съгласия за разкриване на осигурителна и данъчна тайна, на банкови тайни, дневници за продажбите на „С.“ ЕООД за периода от юли 2010 г. до януари 2011 г., акт за прихващане или възстановяване, годишна данъчна декларация, ревизионен акт, документи от насрещна проверка, справки от банки, от Агенцията по вписвания за имущество и актове, документи от ТР. Окръжният съд е включил в доказателствената маса обясненията на подсъдимия пред първата първа инстанция (л. 143 гръб – л. 147 от делото на първата първа инстанция), поради отказа му да даде такива пред втората по ред първа инстанция. Първият съд е имал основание за възприеме прочетените обяснения само частично във връзка с предмета на дейност на дружеството, развиваната дейност в сферата на строителството и правилно е отбелязал, че през инкриминирания период обемът ѝ не е бил в

толкова голям, както твърдял от П.. С основание първият съд е приел, че посоченото от П. за налични обороти от порядъка на милиони левове и стотици фактури месечно не намира опора в материалите по делото и в частност отразеното в приложенияте на подготвителната фаза на процеса дневници за покупки и дневници за продажби. Претенциите на П. за „поне двеста човека ...назначени във фирмата“ също така са били опровергани от приложената от първата по ред инстанция на окръжния съд справка за трудови договори към инкриминирания период (справка, изрично приобщена и от втората по ред първа инстанция съобразно данните в протокола от проведеното на 11.04.2022 г. СЗ – л. 109 от НОХД № 1912/2021 г., респективно л. 5 от номерацията на самия протокол). Правилно първият съд не е кредитирал твърденията на подсъдимия, че документи са предавани в счетоводството на дружеството, където е имало назначен касиер – счетоводител – свид. Д. (Б.), а от там са носени от служители на дружеството в „Д.“ ЕООД или свид. Ц.А. ги е вземала. Самият подсъдим и сина му, обаче, също са носили документите – всяко лице, което отива към счетоводната кантора, е носило документите. Обясненията на П. по посочения пункт за представянето на фактурите за осчетоводяване в кантората на А., която е била по външно обслужване, се разминават с показанията на свид. Д. (Б.) – л. 107 гръб – л. 108 от делото на втората първа инстанция – оперативен счетоводител-касиер във фирмата на подсъдимия, както и с тези на свид. Ц.А. (л. 123-124, том 1 от досъд. пр., приобщени чрез прочитане, както и л. 77 гръб – л. 79 от делото на първата първа инстанция, приобщени чрез прочитане), като следва де се даде вяра изложеното от посочените свидетелки, тъй като е обективно, устойчиво (в случая на свид. Ц.А.), непротиворечиво и съответно на данните по делото. Същевременно Д. (Б.) и Ц.А. не са заинтересовани по какъвто и да е начин от изхода на делото. На подготвителната фаза на процеса (л. 124, том 1 от досъд. пр.) Ц.А. е посочила, че подсъдимият лично е носил фактурите и останалите необходими документи за извършване на осчетоводяването – договори, пътни листове, банкови извлечения и пр. варед с това съгласно посоченото от Д. (Б.) - л. 107 гръб от делото на втората по ред първа инстанция, същата мисли, че подсъдимият П. е носел документите в счетоводната кантора, но доколкото не е присъствала там заядено с него, не може да го твърди. Последното опровергава претенцията в обясненията на подсъдимия, че предаването на всички постъпили фактури по опис се

осъществявало от или чрез Д. (Б.) и той нямал никакво отношение към това. Между впрочем самите обяснения на подсъдимия за наличието на множество фактури и реалното регистриране в съответния регистър техен брой, както и преценката на Ц.А., че фактурите не са били 10-15 месечно, нито стотици, по един косвен път, подкрепят приетото от първия съд, че фактурите, предавани за осчетоводяване във фирмата за външно счетоводство на свид. Ц.А., е ставало според преценката на подсъдимия. В същата насока следва да бъдат посочени и показанията на свид. Б. А. – също счетоводител (л. 97-97 гръб от делото на втората втора инстанция), която сочи за установената в кантората на баща ѝ, обслужвала счетоводно и подсъдимия П. в част от инкриминирания период, практика по предоставяне на фактурите, които подлежат на осчетоводяване от управителя или служител на обслужваната фирма, като познава лично П. като лице, чиято фирма е била обслужвана. Същевременно, както е отбелязал и първия съд не се установяват влошени отношения с П. с Ц.А. и Д. (Б.) или стремеж да му се навреди или необективност в изнесеното от свидетелките. От друга страна обясненията на подсъдимия са както доказателствено средство, така и средства за защита и да разлика от свидетелките П. не носи наказателна отговорност за твърденията от него факти. Ето защо в случая правилно е дадена вяра на изнесеното от свидетелките. С основание инстанцията не е възприела твърденията за непрофесионализъм на свид. Ц.А.. Същата е обслужвала счетоводно дружеството в продължение на няколко години, като в началото на пространните си обяснения подсъдимият е твърдял, че е имало изградено доверие, а впоследствие – че причина за раздялата е финансовата криза и искането на свидетелката за увеличаване на възнаграждението по договора. Обясненията в тази им част (за непрофесионализма), според втората първа инстанция, в съответствие с данните по делото, са преценени като защитната позиция – стремеж да омаловажи собствените си действия, като прехвърли отговорността на свидетелката. Това, обаче, не обяснява наличието на фактури, предмет на обвинението, и при следващия обслужвал го счетоводител, отразени в дневниците за покупки, респективно – в справка – декларация по ЗДДС. Нещо повече – новият счетоводител е нелогично още първия месец от сключения договор за обслужване да се ползва с пълното доверие на подсъдимия и да не се обсъди начина на работа, респективно – да се провери какви са резултатите от дейността за съответния данъчен период.

Колкото до твърдението, че „грубо“ е проверявал, както и, че от сметките на дружеството са могли да липсват около 50 000 лв., без това да се разбере – с оглед отразеното отново в дневниците за покупки и дневниците за продажби правилно не е дадена вяра. Не става дума за оборот от такава величина, че да не се установяват липси в сочениите размери. В дневника за покупки за месец юли 2010 г. (л. 330, т. 1 от досъд. пр.) са отбелязани 100 фактури, но съвсем малък брой от тях са с по-висока посочена сума. Нещо повече – за месеца „С.“ ЕООД се е явявал най – големият доставчик. В дневника за покупки за месец септември 2010 г. (л. 338 и сл., т. 1 от досъд. пр.) фактурите са повече – 120, сумата по фактурата, издадена от „С.“ ЕООД, обаче, е с най – висок размер. За месец октомври 2010 г. в дневника за покупки (л. 344, т. 1) са отбелязани 98 фактури, които определено не са за милиони, като отново за месеца като общ размер основен доставчик отново се явява „С.“ ЕООД. Идентично е и отразяването за месец декември 2010 г. в дневника за покупки (л. 351, т. 1 от досъд. пр.) - поотделно всяка от фактурите, издадени от „С.“ ЕООД, се откроява като сума, като отново се явява основание „доставчик“ за месеца. За месец януари 2011 г. в дневника за покупки (л. 354, т. 1 от досъд. пр.) са отбелязани 29 фактури, като само три от тях са на стойност над 1000 лв., а тази, „издадена“ от „С.“ ЕООД, е на най – висока стойност. Първият съд е посочил, че суми в брой като посочените в инкриминираните фактури няма как да излязат от дружеството, без това да се забележи, тъй като кореспондира и с показанията на свид. Д. (Б.), която изрично сочи, че не е имала мандат да се разпорежда с подобни високи суми, а и когато е следвало да се предоставят средства в брой за закупуване на консумативи, е ставало въпрос за суми от порядъка на около суми, измерими в стотици, а не в хиляди и винаги е имало предварително нареждане на управителя П. за необходимостта от тяхното предоставяне на конкретно лице, което ги и отчитало при нея. Не се дадена вяра за твърдяната значителна наличност на средства в касата, тъй като действително противоречи на показанията на посочената свидетелка. С основание първият съд не се е доверил и на твърдението, че не е правена каквато и да е проверка на отразеното в дневниците за покупки – като доставчици и суми. Съгласно отразеното в предявените документи, „С.“ ЕООД за инкриминирания период в някои от месеците са основен доставчик. Подсъдимият твърди, че не е имал сделки – не знае какво е доставяно. Същевременно сочи, че е упражнявал контрол и

това се подкрепя от заявеното от Д. (Б.) в цитирания от настоящия съд смисъл по-горе. Дори и обясненията на подсъдимия пред първата първа инстанция, че е поискал корекция на погрешно извършено заприхождаване на бетон като складова наличност от Ц.А., както и че е водил разговори с нея за дължимото ДДС за месеца, изключват декларативните му претенции, че не следял доставките и заплащанията по тях. Елементарен преглед установява значителни суми на доставките, като подобни няма как да бъдат реално заплатени от търговеца без одобрението и знанието на подсъдимия, съобразно установената именно от него практика, изведена от показанията на Д. (Б.) и данните за оборотните средства, с които е оперирала от касата. От друга страна подсъдимият, е заявил в обясненията си, че решенията са се вземали от него, макар и да е изслушвал мнението на служителите си, но „естествено по отношение на това кой решава да се договаря с някой доставчик моята дума е важна...“, „естествено, че управителят взема решение дали ще се ползва този доставчик“ (л. 129 от делото на първата първа инстанция). Правилно окръжният съд се е доверил изцяло на показанията на свидетелите, разпитани по делото, като е съобразил, че са потвърдили изцяло и показанията си, включени надлежно чрез прочитането им. От показанията на свид. Д.И. (л. 93-94 от делото на втората първа инстанция, а също така и от тези включени чрез прочитането им от делото на първата първа инстанция – л. 130 гръб – л. 132 от същото) – собственик и управител на „С.“ ЕООД, от които се установява, че основната дейност на дружеството е заготовка и монтаж на арматура, търговия със строителни материали и хотелиерство. Не е имала доставки в П., не ѝ е известна фирмата на подсъдимия, не се познава с него, но има клиенти от П., които имат хотели на морето. Теракота, фаянс и гранитогрес продава от 2015 г., преди това е продавала малки количества по заявки на клиента. Фактури се издават само от нея и от дъщеря ѝ, като за търговския ѝ обект в П. - склад, който съществува от 2010 година, лично тя е издавала фактурите на фирмата (л. 92 гръб от делото на втората първа инстанция). Категорична е, че приложените към делото фактури не са издавани от нея, визуално не приличат на нейните (първите три) или има разлика с тях (вторите три). Съществува и разлика в приложените фискални бонове. Свидетелката е незаинтересована от изхода на делото, показанията са логични и непротиворечиви, отговорите относно описаните във фактурите стоки и материали са компетентни, обосновава отговорите си, като първият

съд с основание □ се е доверил напълно. Настоящият съд споделя подхода на първата инстанция към показанията на свид. И., като за същите следва да се посочи, че са последователни, непротиворечиви и устойчиви, като намират опора и в останалите материали по делото – в това число резултатите от насрещните данъчни проверки, показанията на свид. Л.-Й. (л. 91 гръб от делото на втората първа инстанция), че в хода на данъчната проверка, в която е участвала, е било установено, фискалните бонове, прикрепени към обследваните фактури, са били издадени от фискални устройства на починали клиенти или несъществуващи фискални устройства. В този смисъл действително приложените по делото фискални бонове не съответстват на номерата на фискалните устройства, регистрирани на името на фирма „С. „ ЕООД (л. 421, том 1 от досъд. пр.), като процесните фактури, не са били включени в съответните регистри на „С.“ ЕООД, което също е в унисон със заявеното от свид. И., че не са били издадени от нея, нито е търгувала с част от записаните и фактурирани стоки, още по-малко на обявените цени, които са били в разрез с пазарните, установени за бранша. Посоченото от И. намира опора и в заключението на вещото лице С., че подписите за „съставил“ в шестте изследвани фактури са изпълнени от различни лица и са несравними с подписите на свид. Д.И. и не може да се установи дали те са изпълнени или не от нея. Отпечатъците от печат, положени в тези фактури, не са идентични с представения сравнителен материал от печата на дружеството.

С основание първият съд е кредитирал заявеното от свидетелката Ц.А. е собственик и управител на „Д.“ ЕООД, обслужвала счетоводно „В.“ ЕООД през по-голяма част от инкриминираните периоди в хода на проведените две съдебни следствия пред първата и пред втората първа инстанция, като и съобщеното от последната на досъдебното производство, прочетено по надлежния ред и потвърдено от А. в СЗ пред първия съд. Показанията на свидетелката са логични, последователни и непротиворечиви. Констатирани са били несъществени несъответствия, уклончивост и липса на спомени за част от фактите. Това правилно не е отчетено като недобросъвестност, а на изминалия период от време – около десет години от инкриминирания и професионалната ангажираност на И.а със счетоводството на различни клиенти. Ето защо, първият съд се е довери на нейните показания. Свидетелката е била категорична, че именно тя е изготвяла справки декларации по ЗДДС, представяла е резултатите на подсъдимия и е подавала

необходимите документи в ТД НАП П. по електронен път – с електронен подпис, макар и да не е категорична дали е бил на собственото дружество или на обслужваното. Сигурна е, че документите на „В.“ ЕООД са предадени по опис на служител на дружеството в началото на 2011 г. Макар и да е твърдяла липса на спомени за обработваните ежемесечно фактури, е била категорична, че не са били около десет, но не са били и стотици, факт, който се потвърждава от отразеното в дневниците за покупки и дневниците за продажби, приложени към делото. Относно разплащанията по фактури в брой е сигурна, че ако е констатирала несъответствие със закона е предупредила. Възможно е в една фактура да са отразени няколко доставки, като в този случай се представят и други документи – складови разписки. Свид. Б. А. е съсобственик и управител на „Л.Б“ ООД от 2013 г. От 2006 г. е работила в счетоводната кантора на баща си – „Л.“ ЕООД, като до 2010 г. е навлизала в работата, но не е подписвала документи. После е излязла в отпуск за раждане и отглеждане на дете до 2012 г. Към онзи момент в дружеството са работили няколко счетоводители, които са имали разпределение на работата при обслужването определен брой фирми. В счетоводната кантора са се доставяли от фирмите първичната информация – фактури и банкови извлечения. Изготвяли са се дневници за покупките и продажбите и СД се подавали по електронен път – с електронен подпис на счетоводната кантора – в ТД НАП П., като свидетелката добросъвестно изяснява това, което ѝ е известно от предмета на делото. Свид. М. е участвала при извършване на насрещна проверка на „В.“ ЕООД, като установява, че не са предадени документи от представляващия данъчно задълженото лице, въпреки че му е връчено искането. И в този случай е налице липса на спомени, която се дължи на изминалия период от време. Като цяло, както е посочил първият съд, тази свидетелка също не изяснява правнорелевантни факти. Свид. Л. е извършвала данъчна ревизия на „С.“ ЕООД, като при направена съпоставка на дневниците за продажби на дружеството с дневниците за покупки на над двеста техни „клиенти“ е установила несъответствие – включени са фактури, които не са издадени от „С.“ ЕООД. Дружеството не е имало потенциал или ресурс, за да има такива разнообразни стоки, каквито са описани във фактурите. От друга страна от посоченото дружество са категорични, че такива фактури не са издавани. Правилно е посочено, че свидетелка няма впечатления от дейността на „В.“ ЕООД и не допринася за изясняване на правнорелевантни факти в

тази връзка. С основание първият съд се доверил изцяло и на показанията на свид. Д. (Б.), че предявените фактури не са заплащани от нея, не е имало и такава наличност при нея в касата. Съдът правилно е възприел заключението на съдебно техническата експертиза, изготвена от вещото лице С. като изготвено с необходимите познания в съответната област, обективно, безпристрастно, като същевременно не е оспорено от страните. Относно заключението на съдебно – счетоводната експертиза, споделими са изводите на инстанцията, че изготвена от вещото лице Н.А. експертиза следва да бъде възприета изцяло. Същият е посочил, че действително, част от инкриминираните фактури не са приложени. Експертът обаче е посочил, че приема, че съществуват, тъй като са вписани в дневниците за покупки. Изводът му е обоснован. Данъчните задължения по ЗДДС се установяват въз основа на декларираните от данъчно задължените лица данни, удостоверени в представените от тях по закон отчетни счетоводни регистри и изискуеми по закон декларации. Касае се за декларирани от данъчно задълженото лице данни, предопределящи съставянето на дневниците за покупки и справки декларации, като настоящият състав също приема, че такива документи е имало. Възражението на защитника в тази насока е неоснователно. Впрочем, вписването на несъществуващи документи също би довело до промяна във финансовия резултат, респективно – също би довело до водене на нередовно счетоводство – в нарушение на принципа за обоснованост на стопанските операции. Вещото лице е обосновало отговорите си, като заключението му е обективно, безпристрастно, изготвено с необходимите познания в съответната област, поради което правилно първият съд го е възприел. Правилно е посочено, че част от инкриминираните фактури действително не са приложени по делото, но единственият, който може да ги представи, е именно подсъдимият, но не го е направил, като правилно е прието, че фактурите съществуват – вписани са в дневниците за покупки от данъчнозадълженото лице. Първият съд е коментирал, че не е установено кой е представил инкриминираните фактури (налични по делото) в НАП, но този факт е ирелевантен. Данните от фактурите съответстват на отразеното в дневниците за покупки. Като неоснователно е приел и възражението, че не е установено има ли сделки по инкриминираните фактури, реални ли са, извършено ли е плащане по фактурите. За това, че сделки с пловдивска фирма и доставка на стоки в П. не са извършвани, говори свид. И.. Предявените

фактури не са издавани от нея, а и отразеното като вид на стоката, количество и цена не съответстват на действителността. Всичко това е могло при преглед да бъде установено – както от подсъдимия, така и от обслужващите го счетоводители. Свид. Ц.А. посочва, че при констатирана нередовност е уведомявала съответните лица, но не заяви да е отказвала осчетоводяване на фактурата. За това, че плащане в брой на такива големи суми е било невъзможно с оглед наличността в касата, говори свид. Д.. След като лицето, посочено за издател, не е изготвило фактурата, не е възможно сделката да е реална. При така установените факти с основание първият съд е приел, че подсъдимият е бил добре запознат с работата на дружеството си, като той е вземал и решенията (дори и след изслушване на мненията на служителите си). Нелогично е в този случай, при относително малък оборот, да не установи заплатени суми по издадените от „С.“ ЕООД фактури. Категорично е установено, че плащане в брой на сумите по фактурите не може да се осъществи със средства от касата. Нещо повече – при необходимости суми освен постъпления от клиенти единственият начин за захранване на касата е предоставяне на такива от подсъдимия. Ето защо правилно инстанцията приема, че подсъдимият е знаел за наличните в дружеството му инкриминирани фактури. Единственият, който е могъл да разпореди осчетоводяване на фактурата, както и, евентуално извършване на плащане в брой на значителни суми (каквото обаче не е било направено по инкриминираните фактури) е подсъдимият. Ето защо е знаел, че фактурите не отразяват истински доставки, по тях не е извършено плащане, но въпреки това са предоставени в счетоводната кантора и са осчетоводени. От посочените гласни източници, както е заявил и първият съд, следва да се кредитира и възприеме за установено също така, че фирмата е била ръководена от П.. Първият съд е дал отговор на всички доводи на защитата, свързани с претенцията, че подсъдимият не е знаел за процесните фактури, като е изложил подробни аргументи, които се споделят от настоящата инстанция, която няма какво повече да добави към казаното. По същият начин стои и въпросът с оплакването на защитата от липсата на част от фактурите, което също така е намерило подобаващ отговор в мотивите на първия съд. С основание инстанцията се е ползвала и от експертното знание на вещното лице, депозирало съдебно-счетоводната експертиза по делото, като е приела, че същата е изготвена обективно и компетентно от лица със съответния

професионален ценз, като не е била оспорена от страните. Гореизложената фактическа обстановка първият съд извел от всички събрани по делото доказателства - частично от обясненията на подсъдимия, както и от показанията на посочените свидетели. Правилно първият съд се е позовал и на заключенията на съдебно-счетоводната експертиза, като е ползвал и приложените по делото писмени доказателства, изрично посочени вече по-горе в настоящото изложение – протоколи за сравнителни образци от подписи, материали от ТД НАП.

Правилно първият съд е приел, че доказателственият материал по делото, се подкрепя тезата на обвинението, че за подсъдимия като управител на процесното дружество са възникнали нормативно определени права и задължения във връзка с осъществяваната дейност по управление и представителство пред органите на държавната власт. През инкриминирания период подсъдимият е имал задължението да декларира пред Агенцията по приходите за всеки данъчен период вярна информация, свързана с дейността на дружеството, като процесното дружество като регистрирано по реда на ЗДДС и представляващия и управляващ данъчно задълженото лице подсъдим е имал задължението да подава СД по ЗДДС по чл. 125 от ЗДДС, ведно с отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС, в които да отрази извършените от дружеството сделки, съгласно счетоводните изисквания. За инкриминираните данъчни периоди са подадени по електронен път СД ведно с отчетните регистри - дневник покупки и дневник продажби. В тези вторични счетоводни документи в графи „с право на пълен данъчен кредит“, без правно основание са били отразени всички данъчни фактури с доставчик „С.“ ЕООД, по тях неправомерно е начислен ДДС и същите са счетоводни документи с невярно съдържание. От една страна, като е станал причина за включването на тези фактури в СД по ЗДДС, респективно в дневник за покупки в графи „с право на пълен данъчен кредит“ през инкриминираните данъчни периоди, подсъдимият е потвърдил неистина, като е въздействал върху месечните финансови резултати на дружеството и неправомерно е приспаднал данъчен кредит. От друга страна, ползвайки тези първични документи при водене на счетоводството, подсъдимият е създал погрешна представа у органите по приходите, че продукцията е закупена от регистрирано по ЗДДС лице и съответно, че за нея е заплатено ДДС в пълен размер, поради което данъчнозадълженото лице има право на приспадането му. Т. е. подсъдимият

неправомерно посредствено е декларирал за приспадане ДДС от бюджета за закупени стоки от дружеството, което представлява, приспаднал е неследващ се данъчен кредит и по този начин е избегнал установяване и плащане на дължим ДДС за инкриминирания период. Правилно първият съд е посочил, че в случая са налице предпоставките за приложение на института на продължаваното престъпление по чл. 26 ал. 1 НК, като доводите му няма да бъдат преповтаряни. Укритите данъчни задължения по ЗДДС с оглед общия си размер представляват „особено големи размери“ по смисъла на чл. 93 т. 14 НК, тъй като надхвърлят многократно сумата от 12 000 лв.

От обективна страна правилно инстанцията е посочила, че предмет на престъплението са данъчните задължения, чието неизпълнение поражда наказателна отговорност. Същите следва да са в големи или особено големи размери, какъвто е и настоящия случай. Особен субект на това престъпление е данъчнозадълженото лице - всяко наказателноотговорно физическо лице, върху което тежи задължението за плащане на данъци, ако не заяви задължението си или подаде невярна декларация. Безспорно по делото е установено, че подсъдимият е осъществявал търговска дейност през инкриминирания период, като е дължал и внасяне на данъци за това. Изпълнителното деяние се изразява в потвърждаване на неистина в подадените за инкриминираните периоди справки - декларации. По делото безспорно се установи, че не са извършвани реални сделки по описаните фактури, като подсъдимият напълно е съзнавал това, но е разпоредил осчетоводяването им. Фактурите са отразени в дневниците за покупки, а впоследствие тези данни са намерили отражение в подадените СД. Целта е била чрез тези документи, които се представят пред данъчната администрация, да се установи едно несъществуващо право - да се заплатят данъци в значително по – нисък размер от действителния. Въз основа на всички тези неправомерни действия подсъдимият е променял счетоводния, респективно – данъчния резултат. Всички справки – декларации са изготвени, подадени и подписани от счетоводителите - Ц.А. и неустановения счетоводител, с електронния подпис на дружеството. У тях обаче липсва съзнание за извършване на престъплението. Престъплението е резултатно, тъй като съществен елемент от състава му е настъпването на резултат – избягване плащането на данъчни задължения. Размерът на избегнатите данъчни задължения по всички справки декларации съответства на критерия

особено големи размери. Деянията са извършени през кратък период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото - налице са предпоставките на чл. 26, ал. 1 от НК. Подсъдимият е предоставил документите на обслужващите го счетоводители, същите, без да знаят, че стоки по тях не са доставени и не е извършено плащане, са изготвили дневник за покупките за съответния данъчен период, в който са отразили фактурите, издадени от „С.“ ЕООД. По този начин, при водене на счетоводството, са съставили документи с невярно съдържание. За това обаче не може да се ангажира наказателната отговорност на свид. Ц.А., както и на неустановения по делото счетоводител от „Л.“ ООД, тъй като, както вече се отбеляза, те не са знаели реални ли са сделките. В случая подсъдимият е действал при условията на посредствено извършителство – чрез използването на лице, което, макар и да е наказателно отговорно, не знае, че това, което извършва, е престъпление – деянията са несъставомерни за счетоводителите от субективна страна – липсва умисъл. За да е налице посредствено извършителство, е необходимо деецът да използва наказателно неотговорни лица (малолетни, невменяеми или заблудени – лица, участващи при изключващи вината им обстоятелства), които действат като оръдия, без да съзнават противоправността и наказуемостта на деянията си. Такова е незнанието на лицата за фактическите обстоятелства на престъплението. За разлика от тях, съучастници могат да са само лицата, които имат общо субективно отношение спрямо общественотоопасния характер на деянието и последиците от него. В случаите на посредствено извършителство деецът използва чрез мотивиране или улесняване наказателно неотговорно лице за извършване на престъпление. Ако се касае за лице, чиято наказателна отговорност би могла да бъде ангажирана, за да е налице посредствено извършителство, то трябва да действа при някое от обстоятелствата, изключващи умисъла (да действа невиновно или по непредпазливост). В практиката на ВКС по данъчни престъпления се възприема, че такива могат да бъдат извършени при условията на посредствено извършителство (когато данъчнозадълженото лице използва друго лице като оръдие, за да осъществи престъплението), като в тези случаи лицето (обикновено пълномощник на данъчнозадълженото лице), използвано от посредствения извършител (субекта на данъчно престъпление), не знае фактическите обстоятелства,

принадлежащи към състава на престъплението (решение № 314/2011 г. на 1 н. о., решение № 25/2011 г. на 1 н. о.). Въпреки че подсъдимият не е отразявал лично сведенията от процесните фактури в счетоводните регистри и дневниците за покупки и не е подавал месечните справки-декларации по чл. 125 от ЗДДС, тези действия са били извършени от счетоводителите, на които е било възложено воденото на счетоводната отчетност и изготвянето и следващото го депозиране в данъчната администрация на декларативните документи. Както вече се посочи по-горе, невярното осчетоводяване и невярно деклариране (включващо и приспадането на данъчния кредит) е било основано на фактите, отразени в представените от подсъдимия фактури. Именно подсъдимият е имал представи за неистиността на фактурите и за липсата на реални доставки по тях с оглед невъзможността за такива, изводима от отсъствието на каквито и да е търговски договорености с „доставчик“ „С.“ ЕООД, извършени заявки или реално получени стоки. В този смисъл предаването на фактурите на счетоводителите е преследвало формиране на привидно (нереално) данъчно събитие, чието осчетоводяване и вписване в дневници и месечните справки-декларации, да доведе до намаляване на дължимите данъци. По този начин подсъдимият, използвайки възложената и нормативно регламентирана дейност на счетоводителя, налагаща последователни и базирани на първичния неистински документ счетоводни операции, е осъществил състава на престъплението чл. 255, ал. 1, т. 2, т. 6 и т. 7 от НК. Това престъпление е продължавано по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, защото действията касаят различни данъчни периоди, през които са избегнати плащания на различни данъчни задължения при безспорна еднородност както на обективните, така и на субективните признаци на отделните деяние, осъществяващи един престъпен състав, при което всяко следващо деяние се е явило продължение на предходното. Причиненият общ престъпен резултат от дейността е избегнатото плащане на данъци в общ размер от 52 397.66 лв., който размер изпълнява признака "особено големи размери" по смисъла на чл. 93, т. 14 от НК, поради което извършеното беше квалифицирано по по-тежкия състав на чл. 255, ал. 3 от НК.

Правилно инстанцията е посочили, че от субективна страна, подсъдимият е извършил деянието с пряк умисъл, като изложените от първия съд мотиви се споделят и няма да бъдат преповтаряни.

В случая е налице приспадане на неследващ се данъчен кредит по чл.

255, ал. 1, т. 7 от НК. Това е така, защото разпоредбата касае недостоверно документиране на стопанска дейност. Данъчният кредит в случая представлява сумата на ДДС по получени доставки, която регистрирано по ЗДДС лице („В.“ ЕООД) има право да приспадне от дължимия данък за внасяне по извършени от него облагаеми доставки. Правото възниква за купувача („В.“), който приспада дължимия от него ДДС от други сделки, по които е бил доставчик. Ползваните от търговеца документи отразяват ненастъпили обстоятелства, поради което в случая напълно закономерно т. 7 на чл. 255, ал. 1 от НК, е била осъществена едновременно и с т. 2 и т. 6 на чл. 255, ал. 1 от НК. Това е така, защото инкриминираните фактури само привидно са изхождали от задължило се по ЗДДС дружество „С.“ ЕООД, което всъщност изобщо не можело да се задължи за ДДС, тъй като не и издавало фактурите по ЗДДС, нито е реализирало процесните „доставки“. Поради фиктивността на документираните обстоятелства, в случая не могат да възникнат и данъчни права и задължения, свързани с правомерното приспадане на данъчен кредит. В случая документирането има за цел избягване на плащания, формирани от реалната дейност на търговеца, като търси привидно прихващане с данъчния кредит. Чрез използването на имитация на регистриран по ЗДДС „доставчик“, подсъдимият при посредствено извършителство заявява претенции към органа по приходите и черпи права и ползи от собственото си престъпно поведение, което е недопустимо. В случая подсъдимият е имал съзнанието, че сделките, които са осчетоводени с посочените фактури с издател „С.“ ЕООД, не са в действителност осъществени и последното дружество не се е задължило по ЗДДС за ДДС по тях като доставчик, но въпреки това подсъдимият ги декларирал с цел да избегне плащането на действително дължимите данъчни задължения, която цел е преследвал и постигнал. С привидната документална обосновка подсъдимият е създал у данъчните органи погрешна представа за задължаването по ЗДДС на „С.“ ЕООД, което се разминавало с действителното положение за липсата на задължен по ЗДДС доставчик и това е послужило за данъчен кредит, за който няма основание и който в крайна сметка е довел до намаляване на данъчното задължение на „В.“ ЕООД и ощетяване на Републиканския бюджет. В случая не е налице реално възстановен данъчен кредит, но инкриминираните фактури преобразуват финансовия резултат, което води до приспадане на наследващ се данъчен кредит, с което намаляват и реално дължимите данъци. Всичко

това, обаче, не налага изводи несъставомерност на деянието. В подобен смисъл е и трайната съдебна практика – например решение № 84 от 04.03.2009 г. по н. д. № 28/2009 г. на ВКС, III н. о. (което приема, че наказателна отговорност носи всяко физическо лице, което осъществява търговска дейност и е автор на справките – декларации по ЗДДС, в които е потвърдена неистина или затаена истина с цел избягване на плащане на данъчни задължения), решение № 219 от 30.08.2010 г. по т. д. № 167/2010 г. на ВКС, I н. о. (където се сочи, че деецът по данъчното престъпление и данъчно задълженото лице могат да съвпадат, но това в никакъв случай не е задължително), решение № 391 от 30.09.2010 г. по н. д. № 318/2010 г. на ВКС, II н. о. (в което било прието, че невярното документиране, с което подсъдимият претендирал данъчен кредит, произхожда от предоставените от него за осчетоводяване фактури, обективиращи неосъществени сделки), решение № 537 от 27.12.2012 г. по н. д. № 1978/2012 г. на ВКС, III н. о., (където се сочи, че подаването на справките-декларации, за които деецът знаел, че отразяват неистински обстоятелства се целяло да се създаде впечатление у данъчната служба, че на дружеството се дължи данъчен кредит, който да се прихване със съществуващи данъчни задължения от същото това дружество и по този начин, то да не плати данъчните си задължения). В случая дейността се квалифицира и по чл. 255, ал. 1, т. 6 НК във връзка ползване на документи, които променят съществени характеристики на реално осъществената стопанска дейност, като □ придават вид на друга дейност, към която се насочва и данъчното облагане. Промяната в случая касае страната по сделката, която дължи внасянето на част от данъците, като обръща данъчното облагане, като документите са счетоводни, свързани с обстоятелства от значение за данъчното облагане. Тъй като освен инкриминираните фактури, е налице и подаването на данъчни декларации - представянето на лъжливите декларации пред данъчните власти е налице и признакът по т. 2 на чл. 255, ал. 1 от НК. Това е така, защото в случая при порочни първични документи, вторичните, които формално точно възпроизвеждат съдържанието им, също отразяват неверни обстоятелства. В конкретния случай за инкриминираните фактури като първични счетоводни документи по чл. 7, ал. 1 от Закона за счетоводството със законоустановени задължителни реквизити, не е било налице съответствие с действителността по всички параметри, което се е отразило и на верността на производните

документи, чието съдържание е било определено на база на приложените по делото фактури. Следва да се има предвид, че ползване на порочен документ е налице, както с неговото представяне като доказателство пред данъчните органи, така и при поставянето на дееца в положение да бъде проверен всеки момент от съответните органи. Подсъдимият, чрез невярното деклариране при подаването на инкриминираните ежемесечни справки –декларации (смисъла та т. 2 на чл. 255, ал. 1 от ЗДДС) е нарушил задължението си за вярно деклариране, което е повлияло на правилното установяването на данъчните задължения на представявания. В тази връзка още веднъж следва да се посочи, че не могат да бъдат споделени оплакванията на защитата, че липсват част от инкриминираните фактури. В случая, подадените по електронен път за фирмата на подсъдимия, справки декларации като произведен официален удостоверителен документ, закрепват обстоятелства, които се разминават с обективната истина и са били предназначени да създадат привидност, че данъчните задължения са правилно установени.

При определяне на наказанието на подсъдимия първият съд е преценил, че в конкретния случай за престъплението се предвижда кумулативна санкция лишаване от свобода и конфискация на част или на цялото имущество на дееца, като следва да отчете степента на обществена опасност на деянието и на дееца, подбудите и други смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Правилно първият съд е посочил като смекчаващи отговорността обстоятелства чисто съдебно минало на подсъдимия, добрите му характеристични данни и изрядното му процесуално поведение. От друга страна като отегчаващи коректно е отчетел размера на укритите данъчни задължения в особено големи размери (общо 52 397, 66 лева), който надхвърля над 4 пъти законово посочената граница от 12 000 лева и наличието на множество отделни деяния, включени в продължаваната дейност. Налице и изключително обстоятелство в посочения от първия съд смисъл - изминалият дълъг период след довършване на процесното престъпление, като според настоящия съд продължителността на процеса при добросъвестното процесуално поведение на подсъдимия, който не е затруднявал хода на разследването, следва да се приеме за неразумна. При наличието на посоченото изключително обстоятелство, се споделя и изводът на окръжния съд, че в случая наказанието следва да се определи при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК и ал. 3 НК - под минимума от 3 години, като

конфискацията (като кумулативно наказание) да не бъде налагана. В посочения от първия съд смисъл нормата на чл. 55, ал. 3 НК предоставя опция за преценка в тази насока. По изтъкнатите правилна е преценката, че правилата на отмерване на наказанието „лишаване от свобода“ по чл. 55, ал. 1, т. 1 НК позволяват в случая то да бъде определено в размер на ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. Изпълнението на наказанието следва да бъде отложено при условията на чл. 66, ал. 1 НК. За постигането на неговите цели и преди всичко – за поправянето на подсъдимия, не е задължително да изтърпява ефективно наложената санкция. Освен че П. е с чисто съдебно минало (което премахва юридическите пречки за прилагането на чл. 66 НК), следва да бъдат съобразени и други фактори в подкрепа на "условното осъждане", доказателства за които бяха събрани – трудова му ангажираност, социално и семейно положение. Отделно от това, ефективното изпълнение на санкцията за престъпление, извършено близо 10 години преди постановяването на присъдата, не би гарантирало реалното постигане на целите по чл. 36 НК. Чрез определянето на изпитателен срок от 3 години подс. П. ще бъде поставен в положение в посочения период да съобразява внимателно всяко свое поведение, с оглед неговата правомерност, и да се въздържа от бъдеща криминална активност.

Въззивният съд намира, че фактическите данни за личността на подсъдимия и неговият семеен статус и трудова реализация в живота, не дават основание за увеличаване на размера на определеното от първия съд наказание с приложението на чл. 66, ал. 1 НК, тъй като изброените и приети смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, ведно с допълненията на настоящия съд и за изключително такова в случая не мотивират последващо завишаване на наложената санкция. В горепосочените си размери наказанието лишаване от свобода по отношение на подсъдимия, също ще окаже необходимото възпиращо и възпитателно въздействие спрямо него.

Тежестта на настъпилия вредоносен резултат и дефинирането от чл. 93 т. 7 НК на престъплението като тежко, не изключва налагането на наказание към минималния размер, нито възможността за прилагане на условно осъждане. Подобно разбиране няма да бъде съобразено с целите на наказанието, които са равнопоставени и едната не може да доминира за сметка на другата. Въззивният съд намира, че и с подобен размер на наказанието лишаване от свобода с подходящия изпитателен срок от три

години, ще се реализира напълно предупредителният потенциал на условното осъждане, тъй като през целия този период ще е реална заплахата за подсъдимия да изтърпи постановеното от съда наказание ефективно при определени условия. Изпитателният срок също има сериозно възпиращо действие по отношение на бъдещото поведение на подсъдимия, като прилагането на условното осъждане не противоречи и на целите на генералната превенция. Не би могло да се очаква, че наказание, чиято строгост надхвърля необходимото за поправяне на осъдения, ще въздейства възпитателно и предупредително върху останалите членове на обществото. При конкретния подсъдим по-високият размер на наказанието лишаване от свобода или изолирането му в място за изтърпяване на наказание лишаване от свобода едва ли би допринесло за неговото положително развитие като личност и интегрирането му като достоен член на обществото. С оглед на горното настоящата инстанция прие, че по отношение на подсъдимия не се налага определяне на наказание лишаване от свобода в по-висок размер в рамките на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, както иска прокурорът. Сам по себе си и фактът на повдигане и поддържане на обвинението в рамките на наказателния процес, както и осъждането и налагането на наказание оказва върху подсъдимия въздействие, както и въздейства и върху останалите членове на обществото, има възпитателно-изправителен и репресивен потенциал, а и от гледна точка на обществото е по-важно да не остане ненаказан деец, отколкото конкретното измерение на наложените санкции сами по себе си. Наред с това условното осъждане също притежава предупредителен характер заради запазената възможност за активиране на наказанието. В обобщение във връзка с наложената на подсъдимия наказателна санкция, в конкретния случай целите на наказанието с оглед личностните качества на подсъдимия и другите обстоятелства по делото, според въззивната инстанция, едва ли биха могли да се постигнат с различни по размер санкции или ефективна присъда, тъй като налагането на несправедлива санкция не би могло да въздейства в пълна степен на подсъдимия предупредително, да го възпира от извършването на други престъпления, да окаже нужното възпитателно и предупредително въздействие върху другите членове на обществото.

Признаването на подс. П. за виновен е предпоставило осъждането му на основание чл. 189 ал. 3 от НПК да заплати направените в хода на досъдебното производство по сметка на ОД на МВР гр. П. разноски в размер на 533,36лв

(петстотин тридесет и три лева и 36 ст.), както и направените в хода на съдебното производство разноси по сметка на Окръжен съд гр. Пловдив в размер на 319,06 лв (триста и деветнадесет лева и 6 ст).

С оглед на изложеното и на основание чл. 338 от НПК, П.ският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 26/11.04.2022 г., постановена по НОХД № 20215300201912/2021 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и/или протест пред ВКС на РБ в 15-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____